Raad van State

200708427/1.
Datum uitspraak: 31 januari 2008

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/20296 van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 5 november 2007 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 19 april 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 5 november 2007, verzonden op 8 november 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 4 december 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. T.M.A. Claessens, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. E. de Groot, ambtenaar van Staat.

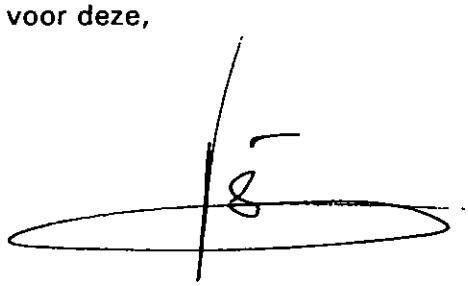
w.g. Claessens
lid van de enkelvoudige kamer

w.g. De Groot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 31 januari 2008

210.
Verzonden: 31 januari 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 07/20296

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 5 november 2007

inzake

geboren op
nationaliteit Mongolische,
verblijvende te
eiser,
gemachtigde mr. A.F.J. Lemmens,

tegen

de staatssecretaris van Justitie,
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde mr. drs. M.F. van der Lubbe.

Procesverloop
Bij besluit van 19 april 2007 heeft verweerder de aanvraag van eiser tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) afgewezen.

Tegen dit besluit heeft eiser beroep ingesteld.

De zaak is behandeld op de zitting van 2 oktober 2007, waar eiser niet is verschenen. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen
1. In deze uitspraak wordt waar nodig onder verweerder tevens verstaan de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie dan wel de minister van Justitie.

2. Aan de orde is de vraag of het besluit van 19 april 2007 in rechte stand kan houden.

3. Ter onderbouwing van zijn aanvraag en beroep heeft eiser - samengevat - het volgende aangevoerd.
Eiser is afkomstig uit de plaats in Mongolië. In 1998 is hij lid geworden van de Democratische Partij Ardchil Nam (AN) en in 2000 fungeerde hij als assistent voor de toenmalige kandidaat van die partij. Eiser maakte propaganda voor de partij en vertelde over

de doelstellingen en plannen van de partij. Via zijn vriend, een douanier, kwam eiser in het bezit van belastende informatie, waaronder fotomateriaal van , de tegenkandidaat van de Communistische Partij. Eiser heeft dit in 2000 openbaar gemaakt in de partijkrant. Sindsdien werd hij lastiggevallen door die hem zei dat hij ervoor zou zorgen dat eiser nergens meer werk zou kunnen krijgen. Deze man die voorheen gouverneur was van de provincie, werd ondanks de negatieve publiciteit gekozen tot parlementslid en hij is inmiddels minister. Volgens eiser heeft hij er voor gezorgd dat eiser werd ontslagen, evenals zijn zus en zijn vrouw. Ook werd eiser sindsdien regelmatig bedreigd en is hij meermalen mishandeld door de zoon van Dit alles was voor eiser aanleiding om zich verder afzijdig te houden van de politiek en zijn lidmaatschap van de AN in 2003 te beëindigen. Medio 2005 werd eiser opgeroepen door de politie. Hij werd toen onmiddellijk gearresteerd en is drie maanden gevangen gehouden. Eiser denkt dat hier achter zat en dat dit te maken had met de nieuwe verkiezingen. Hij meent dat bij de verkiezingen in 2004 opnieuw de foto's van in de partijkrant zijn geplaatst. Hij heeft dit echter niet zelf gezien. Eiser werd beschuldigd van het openbaar maken van militaire geheimen en hem werd gezegd dat hij daarvoor acht tot tien jaar gevangenisstraf zou krijgen. Op 10 september 2005 werd eiser zo ziek van de slechte behandeling tijdens zijn detentie dat hij in het ziekenhuis moest worden opgenomen. Door omkoping van de behandelend arts kon eiser op 29 september 2005 uit het ziekenhuis ontsnappen. Zijn vrouw heeft hem opgehaald en hij is toen eerst vier dagen naar zijn huis gegaan. De politie kwam hem daar niet zoeken omdat de behandelend arts zou zeggen dat eiser nog steeds in het ziekenhuis lag. Vervolgens is hij naar zijn zus in vertrokken. Ook daar zocht de politie eiser niet omdat de behandelend arts zou zeggen dat eiser naar het ziekenhuis in moest. Van daaruit is hij op 21 oktober 2005 met behulp van een reisagent per trein naar vertrokken. De reisagent vertelde hem dat hij met documenten niet verder kon reizen en eiser heeft toen al zijn documenten aan de reisagent afgegeven. Vanuit is hij per vrachtauto verder gereisd. Op een hem onbekende plaats is hij uitgestapt en is per bus naar Nederland gereisd.

4. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat de aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning vormen. Die afwijzing is gebaseerd op het bepaalde in het eerste lid in samenhang met het bepaalde in het tweede lid, aanhef en onder f, van artikel 31 van de Vw 2000. Voorts heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat eiser een gevaar vormt voor de openbare orde en heeft dit in het kader van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder k, van de Vw 2000 aan eiser tegengeworpen.

5. De rechtbank overweegt als volgt.

6. Een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 kan worden verleend in de in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 genoemde gevallen. Tussen partijen is slechts in geschil of eiser in aanmerking komt voor verlening van een verblijfstitel op de in laatstgenoemd artikel onder a, b en c genoemde gronden.

7. De rechtbank overweegt allereerst ten aanzien van het standpunt van verweerder dat eiser een gevaar vormt voor de openbare orde in de zin van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder k, van de Vw 2000 als volgt.

8. Ingevolge onderdeel C1/5.13 juncto B1/2.2.4 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000), zoals ten tijde van belang, wordt de aanvraag afgewezen indien de vreemdeling ter zake van een misdrijf een transactieaanbod heeft aanvaard, of er sprake is van een veroordeling of oplegging van een onvoorwaardelijke gevangenisstraf of vrijheidsontnemende maatregel, een taakstraf of een onvoorwaardelijke geldboete. De veroordeling hoeft niet onherroepelijk te zijn geworden. Uit onderdeel C1/5.13.2 van de Vc 2000 volgt voorts dat voor de beoordeling van de verblijfsaanspraken een individuele belangenafweging, gericht op het misdrijf en de beoordeling daarvan, niet nodig is. Slechts indien de asielzoeker bijzondere omstandigheden als bedoeld in artikel 4:84 Algemene wet bestuursrecht (Awb) stelt en aannemelijk maakt, is er reden om af te wijken van dit beleid. Deze bijzondere omstandigheden kunnen geen verband houden met het gepleegde misdrijf of de beoordeling ervan. Die afweging heeft reeds plaatsgevonden in het kader van de strafrechtelijke vervolging.

9. Blijkens een uittreksel van het Justitieel Documentatieregister van 15 maart 2007 is eiser bij uitspraak van de politierechter te 's-Gravenhage van 13 juni 2006 veroordeeld tot twintig uren werkstraf subsidiair tien dagen hechtenis vanwege winkeldiefstal.

10. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich gelet op het voorgaande op het standpunt kunnen stellen dat eiser een gevaar vormt voor de openbare orde en het bepaalde *in artikel 31, het tweede lid, aanhef en onder k, van de Vw 2000 aan eiser kunnen* tegenwerpen. De stelling van eiser dat hij geen actuele bedreiging vormt voor de openbare orde vanwege het, volgens eiser, enkel stelen van een tube tandpasta wordt door de rechtbank, gelet op het hiervoor weergegeven beleid dat door verweerder niet onjuist is toegepast, niet gevolgd. Gelet op het voorgaande heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiser een gevaar vormt voor de openbare orde.

11. Ten aanzien van het standpunt van verweerder dat eiser toerekenbaar geen reisdocumenten heeft overgelegd in de zin van artikel 31, het tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 overweegt de rechtbank als volgt.

12. Het is vaste jurisprudentie dat de vaststelling of en in hoeverre bij de beoordeling van de asielaanvraag wordt uitgegaan van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder behoort en dat die vaststelling door de rechter slechts terughoudend kan worden getoetst. Bij die vaststelling kan verweerder zich in redelijkheid op het standpunt stellen dat de oprechtheid van een vreemdeling en de geloofwaardigheid van het asielrelaas op voorhand zijn aangetast indien een vreemdeling niet aannemelijk kan maken dat het ontbreken van reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, niet aan hem is toe te rekenen. Het toerekenbaar ontbreken van deze documenten zal echter steeds door verweerder in de context van het totale feitencomplex moeten worden bezien.

13. Verweerder heeft vastgesteld dat eiser geen authentieke documenten heeft overgelegd om zijn nationaliteit, identiteit en reisroute te onderbouwen. Verweerder heeft er op gewezen dat eiser blijkens zijn eigen verklaringen in het bezit is geweest van een authentiek Mongools paspoort, een identiteitsbewijs en een rijbewijs. Hij heeft echter geen van deze documenten overgelegd. Dat eiser naar eigen zeggen zijn paspoort in Rusland heeft afgestaan aan de reisagent, is volgens verweerder aan eiser toe te rekenen omdat hij zich op dat moment reeds in een land bevond alwaar de bescherming van de betreffende autoriteiten

kon worden ingeroepen. Bovendien is het eisers eigen verantwoordelijkheid om zijn documenten zorgvuldig te bewaren. Dat er bij afgifte van de documenten sprake was van psychische en/of fysieke dwang is volgens verweerder gesteld noch gebleken. De door hem gestelde afhankelijke positie ten opzichte van de reisagent acht verweerder onvoldoende om eiser van de op hem rustende verplichting om zijn identiteit en nationaliteit met documenten te onderbouwen. Ook is volgens verweerder niet gebleken dat eiser voldoende inspanningen heeft verricht om alsnog in het bezit te komen van documenten om zijn identiteit, nationaliteit, reisroute en asielrelaas te onderbouwen. De door eiser later overgelegde kopie huwelijksakte en medische verklaring betreffen volgens verweerder geen authentiek verifieerbare documenten.

14. Verweerder heeft eiser voorts tegengeworpen dat hij onvoldoende meegewerkt heeft aan de vaststelling van zijn reisroute nu hij zijn reisverhaal, buiten een kopie busticket van de firma "Austratrans", niet heeft onderbouwd met het gebruikte grensoverschrijdingdocument noch met enig ander al dan niet indicatief bewijs in de zin van de Overeenkomst van Dublin. Dit klemt volgens verweerder te meer nu eiser onder meer heeft verklaard vijf dagen per trein te hebben gereisd, waarbij hij zowel aan Mongoolse als Russische zijde van de grens op documenten is gecontroleerd. Van de door eiser gestelde tiendaagse reis mag volgens verweerder in redelijkheid worden verondersteld dat deze met (indicatieve) documenten is te staven. De enkele omstandigheid dat eiser in het bezit was van roebels, acht verweerder onvoldoende onderbouwing van de door hem gestelde reis. Nu eiser volgens verweerder voorts onvoldoende gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen over zijn reisroute heeft gegeven, zoals een nauwkeurige omschrijving van het vervoermiddel en verloop van de reis, komt verweerder tot de conclusie dat eiser onvoldoende heeft meegewerkt aan de vaststelling van zijn reisroute. Dat eiser heeft verklaard heeft begeleid te zijn door een reisagent en deels als verstekeling te hebben gereisd doet hieraan volgens verweerder onvoldoende af.

15. Ten slotte heeft verweerder eiser tegengeworpen dat hij geen documenten heeft overgelegd ter staving van zijn asielrelaas. Verweerder denkt daarbij bijvoorbeeld aan documenten ter ondersteuning van zijn betrokkenheid bij bedoelde verkiezingen, een bewijs van lidmaatschap van de AN, foto's, de partijkrant waarin hij de corruptie van aan de kaak heeft gesteld dan wel papieren waaruit zijn ontslag blijkt. De enkele verklaringen van eiser dat hij de foto's reeds in december 2000 zou hebben verbrand acht verweerder onvoldoende.

16. Nu eiser ter staving van zijn aanvraag verwijtbaar geen reis- of identiteitspapieren, documenten of bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, is volgens verweerder de oprechtheid van zijn asielrelaas op voorhand aangetast en wordt volgens verweerder afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

17. Marginaal toetsend is de rechtbank van oordeel dat eiser geen omstandigheden heeft aangevoerd in verband waarmee het niet overleggen van documenten hem niet zou kunnen worden toegerekend. Onder deze omstandigheden dient volgens vaste jurisprudentie van het relaas een positieve overtuigingskracht uit te gaan. De rechtbank overweegt dat hetgeen door eiser in beroep over het ontbreken van documenten en details van zijn reisroute naar voren is gebracht in feite een herhaling vormt van de argumenten in zijn zienswijze. De rechtbank is dan ook van oordeel is die argumenten niet tot een andere conclusie leiden dan hiervoor is verwoord.

18. Indien, zoals in casu het geval is, sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000, geldt volgens vaste jurisprudentie dat in het asielrelaas ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden mogen voorkomen. Van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan om geloofwaardig geacht te kunnen worden.

19. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat eisers relaas een positieve overtuigingskracht ontbeert. Aan dit standpunt heeft verweerder het hierna volgende ten grondslag gelegd.

20. Verweerder is – kort samengevat - van mening dat eiser ten aanzien van de gestelde aanhouding, detentie, ziekenhuisopname en ontsnapping vage, summiere en onvoldoende feitelijke verklaringen heeft afgelegd. In het bestreden besluit en onderliggende voornemen stelt verweerder zich onder meer op het standpunt dat eiser onvoldoende gedetailleerde en concrete en objectief verifieerbare informatie heeft verschaft over de door hem gestelde oproep, de achterliggende reden daarvan, zijn arrestatie, de gestelde detentie en de verhoren die gedurende deze detentie zouden hebben plaatsgevonden. Ook acht verweerder het door eiser gestelde niet in overeenstemming met de rechtsgang zoals die blijkt uit het ambtsbericht van het ministerie van Buitenlandse Zaken van november 2003. Verder acht verweerder de gestelde ziekenhuisopname ongeloofwaardig. Eiser heeft volgens verweerder over de reden van zijn ziekenhuisopname te vage informatie verstrekt. De verklaring van eiser dat er geen, althans nauwelijks bewaking was in het ziekenhuis, onderstreept die ongeloofwaardigheid volgens verweerder, evenals de eenvoudige wijze waarop eiser het ziekenhuis zou hebben verlaten. Verder vindt verweerder dat eiser, mede gezien zijn opleidingsniveau en de aard van zijn werkzaamheden voor de AN, te weinig concrete informatie over die partij heeft verschaft en komt die informatie ook niet helemaal overeen met informatie zoals die blijkt uit eergenoemd ambtsbericht. In het bestreden besluit en het verweerschrift heeft verweerder erkend dat ten aanzien van enkele punten uitgegaan is van een onjuiste weergave van eisers verklaringen. Verweerder blijft echter van mening dat eisers asielrelaas, gelet op het voorgaande, in onderlinge samenhang en cumulatief bezien, ongeloofwaardig is.

21. Marginaal toetsend is de rechtbank van oordeel dat verweerder met de argumenten zoals weergegeven in het bestreden besluit en onderliggende voornemen, welke hiervoor verkort zijn opgenomen - in onderlinge samenhang bezien - voldoende steekhoudende argumenten heeft aangedragen om zich op het standpunt te kunnen stellen dat het asielrelaas van eiser positieve overtuigingskracht mist en daarom ongeloofwaardig is. De enkele omstandigheid dat voor sommige van de door verweerder bevreemdend geachte elementen in het relaas door eiser in de zienswijze en het beroepschrift een mogelijke correctie of verklaring is gegeven, biedt, gelet op de toe te passen toetsingsmaatstaf, onvoldoende grond voor het oordeel dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het relaas als geheel positieve overtuigingskracht mist. De rechtbank vindt steun voor deze conclusie in de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 23 november 2004, 200404945/1,LJN: AR8696.

22. Dat sprake zou zijn van een motiveringsgebrek, of van onzorgvuldige besluitvorming is de rechtbank niet gebleken.

23. Gezien het voorgaande komt eiser niet in aanmerking voor toelating op één van de in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a tot en met c van de Vw 2000 genoemde gronden.

24. Het beroep is derhalve ongegrond.

25. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

26. Beslist wordt als volgt.

Beslissing
De rechtbank,

verklaart het beroep ongegrond;

Aldus gedaan door mr. J.R. van Es-de Vries als rechter in tegenwoordigheid van L.M.P. Giezenberg als griffier en uitgesproken in het openbaar op 5 november 2007.

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag

VOOR KOPIE KONFORM
De griffier van
de Rechtbank
sector bestuursrecht
te 's-Hertogenbosch

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden: 08 NOV. 2007

Stichting Rechtsbijstand Asiel
LEGAL AID

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN
04 DEC 2007
ZAAKNR.
AAN:
BEHANDELD: DD: PAR:

Aan de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
's-Gravenhage

HOGER BEROEPSCHRIFT VREEMDELINGENZAKEN

van:

wonende aan de te en voor deze aangelegenheid domicilie kiezende ten kantore van zijn gemachtigde.
geboortedatum:
nationaliteit: Mongoolse ;
indnr : 0512 08 0394,
Appellant.

Gemachtigde: Mr. E. L. Garnett, advocate te Den Bosch en werkzaam bij Stichting Rechtsbijstand Asiel Nederland, kantoorhoudende aan de Spinhuiswal 2 te 's-Hertogenbosch (Postadres Postbus 1308; 5200 BJ 's-Hertogenbosch) die verklaart door appellant bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd tot het instellen van onderhavig hoger beroep.

Tegen:

de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te 's-Hertogenbosch van 5 november 2007 met kenmerk: AWB 07/20296 ;

Inzake:

De Staatssecretaris van Justitie, Schedeldoekhaven 100 te 's-Gravenhage.

Appellant, komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te 's-Hertogenbosch van 5 november 2007, Awb 07/20296, in welke zaak de rechtbank het beroep tegen het besluit van de Staatssecretaris van Justitie van 19 april 2007 en strekkende tot afwijzing van de asielaanvraag van appellant, ongegrond heeft verkaard.

Afschrift van de uitspraak van de rechtbank waarvan hoger beroep wordt in kopie aangehecht.

Stichting Rechtsbijstand Asiel
LEGAL AID

Appellant heeft tegen deze uitspraak de navolgende grief.

Grief

In rechtsoverweging 17 oordeelt de rechtbank ten onrechte dat, zakelijk weergegeven, zij marginaal toetsend van oordeel is dat appellant geen omstandigheden heeft aangevoerd in verband waarmee het niet overleggen van documenten hem niet zou kunnen worden toegerekend en dat onder deze omstandigheden volgens vaste jurisprudentie van het relaas een positieve overtuigingskracht dient uit te gaan.

Voorts oordeelt de rechtbank in rechtoverweging 21 ten onrechte en zakelijk weergegeven, dat zij marginaal toetsend van oordeel is dat verweerder met de argumenten zoals weergegeven in het bestreden besluit en het onderliggende voornemen voldoende steekhoudende argumenten heeft aangedragen om zich op het standpunt te kunnen stellen dat het asielrelaas van appellant positieve overtuigingskracht mist en daarom ongeloofwaardig is.

Toelichting

Met een terughoudende toetsing in de lijn van de jurisprudentie van Uw Afdeling oordeelt de rechtbank dat van het relaas van appellant een positieve overtuigingskracht dient uit te gaan en dat, eveneens terughoudend toetsend, appellant daar niet in geslaagd is.

Appellant heeft mede een beroep gedaan op artikel 3 EVRM.

Een marginale toetsing door de rechter en het opleggen van een verzwaarde bewijspositie middels de zogenaamde positieve overtuigingskracht verdragen zich niet met de (proces)regels die bij een beroep op artikel 3 EVRM toegepast dienen te worden.

Zie:

EHRM, inzake (dd. 11 januari 2007, Appl. 1948/04) :

given the absolute nature of the protection afforded by Article 3, it must be satisfied that the assessment made by the authorities of the Contracting State is adequate and sufficiently supported by domestic materials as well as by materials originating from other, reliable and objective sources,

Stichting Rechtsbijstand Asiel
LEGAL AID

This further implies that, in assessing an alleged risk of treatment contrary to Article 3 in respect of aliens facing expulsion or extradition, a full and ex nunc assessment is called for as the situation in a country of destination may change in the course of time.

Deze passages hebben betrekking op de landendocumentatie. Er is echter geen goede reden voorstelbaar dat het Europese Hof het expliciet genoemde toetsingskader van een "full and ex nunc assessment" beperkt tot uitsluitend het aspect van de landendocumentatie.

Van belang is voorts dat de overwegingen van het Europese Hof inzake een "full and ex nunc assessment" in deze uitspraak geplaatst zijn binnen het (uitsluitende) kader van de beoordeling van een met artikel 3 EVRM strijdige behandeling, derhalve los van een beoordeling van strijd met artikel 13 EVRM – het beroep op art. 13 werd door het Europese Hof verworpen. Dit betekent dat onafhankelijk van artikel 13 van het verdrag, artikel 3 EVRM de verplichting tot een volle toets met zich mee brengt. Uit artikel 3 EVRM vloeien derhalve specifieke regels van procesrecht voort. Deze regels volgen niet uit artikel 13 van het Verdrag.

De uitspraak van uw Afdeling van 15 juni 2006 (200602132/1 en 200602135/1) berust op een interpretatie van artikel 13 van het EVRM. In de zaak van heeft het Hof evenwel het beroep op artikel 13 EVRM verworpen en regels van procesrecht rechtstreeks afgeleid uit artikel 3 van dit verdrag. Genoemde uitspraak van Uw Afdeling dient derhalve te worden herzien, aangezien zij in strijd is met meergenoemde uitspraak van het EHRM.

Ingevolge artikel 19 EVRM heeft het Hof de taak de nakoming van de verplichtingen van de verdragsstaten ingevolge dit verdrag te verzekeren. Uit deze bepaling volgt dat de verdragsstaten de jurisprudentie van het Hof dienen te volgen, aangezien anders de verzekering van de nakoming van de verdragsverplichtingen gemarginaliseerd wordt, tot welke beperkende interpretatie artikel 19 EVRM geen enkel aanknopingspunt biedt.

Derhalve dient bij een beroep op artikel 3 EVRM in ieder opzicht sprake te zijn van een onafhankelijke en indringende toets die nimmer marginaal mag zijn, maar volledig of "vol" moet zijn en " ex nunc " dient te worden uitgevoerd.

Stichting Rechtsbijstand Asiel
LEGAL AID

Conclusie:

Appellant concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep met vernietiging van de bestreden uitspraak.

's-Hertogenbosch, 3 december 2007

E. L. Garnett